L'odissea de trobar un pis de lloguer a Girona

Els preus elevats i la gran quantitat de persones que busquen complica, i molt, la possibilitat de trobar un habitatge a un preu decent a la ciutat

El 17 de gener vaig rebre una ordre de desnonament a casa. Mentre en Roger Torrent feia el seu discurs com a nou president del Parlament, jo em llegia i rellegia amb incredulitat el paper que em deia que si en deu dies no compareixia davant del jutge, dictarien data per al llançament. Vivia en aquest pis de Pedret des de 2013, i havia pagat religiosament el lloguer cada mes. I a través d'una de les immobiliàries més grans de Girona. Ben aviat, gràcies al grup de Whatsapp que tenim amb els veïns, vaig descobrir que érem onze els afectats. Tots amb contractes de lloguer i al corrent de pagament. Parelles, famílies, estudiants, treballadors.

Per explicar-ho ràpid, el que havia passat és que, el febrer de 2014, l'anterior propietari -que era el promotor que havia construït l'edifici- havia deixat de pagar les quotes d'hipoteca i el banc li va fer una execució bancària, quedant-se l'immoble però sense saber que estava ocupat. La immobiliària afirma que ningú li va comunicar el canvi de titularitat, de manera que durant quatre anys hem estat pagant a un senyor que ja no era propietari. Durant aquests quatre anys, el banc no s'ha interessat pels pisos, però l'any passat, quan el sector immobiliari va començar a despertar, va decidir vendre. I en trobar-se que estaven ocupats, i que ell no en tenia constància, va anar als jutjats. Hem intentat negociar, però ja ens ha avisat que no renovarà cap contracte i que haurem d'acabar marxant.

O sigui que els meus veïns i jo ens hem trobat buscant pis enmig de la bombolla immobiliària del lloguer que viu Girona. I quina bombolla! Al principi t'ho agafes amb ganes i comences a mirar pisos, però alguna cosa falla. El 2013, quan buscava un pis de dues habitacions, en vaig anar a veure set o vuit per menys de 450 euros. Vaig poder triar, remenar i escollir el que més em va agradar. Ara no. Després de mirar els webs dels buscadors d'immobles dues, tres, quatre, cinc o sis vegades al dia, constato que un pis com el meu a aquest preu ja no existeix. Ni de lluny. Els pisos de 40 metres quadrats i una sola habitació ja es lloguen a un mínim de 500 euros (i pujant), i en alguns casos, n'he vist de 35 metres per aquest preu i superiors. I no estic parlant de pisos d'alt standing i al centre de la ciutat, precisament. Per menys de 600 euros és molt difícil trobar un pis en condicions, i per a una persona sola amb un salari mitjà és una quantitat difícil d'assumir.

També sé que no soc l'única. Tinc amics a qui se'ls acaba el contracte i el propietari els diu que els apuja 100 o 150 euros. O que no els renoven perquè volen fer pisos turístics [http://mas.diaridegirona.cat/pisos-turistics-girona/]. O perquè volen vendre. Total, que cada cop som més gent intentant trobar un pis de lloguer a Girona (amb uns salaris que, malauradament, no pateixen cap bombolla), i això converteix la recerca pràcticament en una cursa. Veig un pis de dues habitacions per 500 euros. Fa dues hores que han penjat l'anunci, però quan truco a la immobiliària em diu que ja l'han llogat. Arribo tard.

Uns dies després, tinc una mica més de sort: un altre de 525 euros, tota una proesa, i aconsegueixo fer una visita. Malauradament, però, soc la quarta persona a veure'l i la primera ja se l'ha quedat. Altres visites inclouen un pis amb tantes humitats que sembla un Picasso, o cancel·lacions perquè algú ja ha fet la paga i senyal fins i tot abans de veure el pis.

Tinc amics que, davant d'aquesta situació, han decidit tornar a compartir pis, com quan eren estudiants. D'altres es plantegen comprar abans que la bombolla immobiliària del lloguer es traslladi de nou a la venda. Jo, de moment, me'n vaig a viure una temporada fora de la ciutat.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona/2018/03/11/lodissea-trobar-pis-lloguer-girona/900559.html?utm_source=rss